

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH-MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

Megjelenik hetenkint ötször: vasárnap, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kossuth-utca 155. szám Gergurov-féle házban. hova minden, a lap szellemi és anyagi részét illető közlemények intézendők és minden díjak fizetendők.</p>	<p>Felelős szerkesztő: Dr. MOLNÁR GYULA. Kiadják: Gruda Pál és Társa.</p>	<p>Előfizetési árak: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt. Neptanítóknak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr. Egyes szám ára 5 kr. a vasárnapi szám 10 kr.</p>
---	--	---

Valami a demokratiáról.

Már régen akartunk egyet-mást e témáról írni, de hát az aktualisnál aktualisabb közlendőknek valóságos halmaza, másrészt lapunknak míg mindig kívánságunknak meg nem felelő terjedelme meggátoltak abban, hogy nézetünket e tárgyban, — bár csak töredékesen is elmondhassuk.

Ma azonban egy levelet vettünk, mely e kérdésben alkalmat ad egyet-mást elmondani:

Nem tartjuk szükségesnek e levelet egész terjedelmében közölni, de közöljük azt, a mi tárgyunkra vonatkozik.

„Az Önök lapjában — írja a levélíró, — a mult hetekben végig simogatták Zombor szab. kir. város hatóságát, a miért a távozó Bethlen minisztert csak egyszerűen urnak titulálták, míg Eötvös Lorántnak megadták az excellentiás titulust. Hát ezt jól tették, de akkor kérem szépen, mivel szolgált rá a vármegye, hogy annak nem mérnek hasonló mértékkel. Vagy

talán Önök csak a miniszterektől irigylük az excellentiás titulust, s ha a vármegye, mint az a mellékelt tárgysorozat 5. 6. no meg 13. pontjaiban Bethlent, Eötvös Lorándot és Kossuth Ferenczet még csak meg sem urazza, ez önöknek untig elég, s nem szurja az Önök szemét, hogy a 15. pont alatt a főispánt megméltóságozzák.“

Ennyi a levélből. Hát mindenekelőtt azt jegyezzük meg a levél írójának, hogy mi senkinek a titulusát nem irigyeljük, sőt alkalom adtán, ha a körülmények úgy kívánják, meg is adjuk mindenkinek a magáét.

Azért pedig ne érjen szemrehányás, hogy a megyei tárgysorozatban a levélíró által észlelt furcsaságokat megjegyzés nélkül hagytuk, történvén ez annak okából, hogy a mi képességeink is végesek, s így nagyon is emberi dolog, hogy a mi megfigyelési képességünk egyre-másra ki nem terjed.

Hanem ha már szóvá tetetett, kijelentjük, hogy bár holmi kanapé kérdéseket nem tartunk valami szörnyű fontosságúknak, mégis az ilyen kér-

désekben bizonyos meghatározott elvek szerint kellene eljárni, s akkor talán nem esnének illetén baklövéscek, a melyek a figyelmessé szemlélőre nagyon könnyen azt a benyomást teszik, hogy az ilyen tárgysorozatot összeállító, rangosztályba még nem sorozott, de soroztatás esetén ugy 10—11-ik rangosztály körül felfelé kapaszkodó uracskák nagy demokrataságukban csak annak nem nyalják a talpát, a kitől nem félnek, hogy fülüket meghuzhatják.

Eszünk ágában sincs, hogy a tárgysorozatban előforduló bosszúsághoz hasonló ügyetlenségekért a tárgysorozatot aláírt alispánt akarnók felelőssé tenni.

Neki annyi a dolga, s ezt készségesen elismerjük, hogy dolgozik is annyit, hogy ilyen lappalakkal ő nem foglalkozhatik, de igen is megrovjuk azt a közszellemet, mely hasonló izetlenségekben jut kifejezésre.

Utóvégre is mi nem látunk Sándor Béla főispán belsejébe, nem akarjuk vindikálni magunknak azt, hogy az ő gondolkodás módjának tolmácsol-

TÁRGZA.

A nagyfejűek.

(Skizz egy régi chablon után.)

Írta: *Virter Ferencz.*

(Vége.)

A mamák és apák között is érdekes suttagások voltak megfigyelhetők. Az apák általában véve mindent kritizáltak; a mai fiatalság modorát, a tánczolás rendet és módot, aztán főképp, a „maga“ szót. A mamák kedves arccsal mondták egymásnak lányaik hibáit, finom guynnyal.

— Milyen élénk a nagysád lánya! — jegyezte meg mosolyogva Ráróné. Szeret mutatni a fiatalemberekkel.

— Hát természetesen, felelé a másik szintén mosolyogva, aztán megkérde, hogy hol varratnak: Monasterkinél?

Ráróné elpirult, mert a leánya ruhája roppant rosszul volt megválasztva; de csak-hamar viszonzá a csapást.

— Nemde, nagysád, maga varrja a leánya ruháit? Hallottam, minő híres szabóné kegyed. Természetesen irigylem, mert ez által sokat lehet megtakarítani.

— Nem, az Acsnál varratok.

— Ugy? akkor kedves leányát rosszul értettem, mert nekem azt mondta, otthon készült.

Egy kis szünet után egy másik hölgy odahajolt Rárónéhoz.

— Azt hallottam, a kegyed leánya már egyszer jegyben járt, de a fiatalember később visszalépett. Igaz?

— Azaz... nos: nem épen úgy volt; — majdnem, hebegé Ráróné s mosolyogva elütötte a dolgot.

... Lassan-lassan virradni kezdett. Az ablakokon bevilágított a keleti hajnali fény-sáv az égről; a fiatalság már nem tudott féket tartani. A fiatalberek nagy része be volt csipve a temérdek bortól, már a tánczteremben is rágyújtottak szivarokra, úgy, hogy a háziur volt kénytelen közbe lépni. A szomszéd szobában egy recszenés vonta magára a figyelmet. Mindenki odasietett: két tánczos, czivodás közben, leültött egy majolika vázát, mely ezer darabra tört.

— Nem tesz semmit! mosolygott Wöröss ur; nem tesz semmit!

A két dulakodó magához tért; mámoros agyukban világozni kezdett a dolog, aztán a szivartárczát, melyet egyik el akart cseenni, de a másik követel, s a melytől a

a czivodás keletkezett, — visszatették helyére és kisompolyodtak...

... Nemsokára csendes volt minden. A vendégek hazamentek, magukkal vivén a néhány fiatalbembert, kik még reggelig ott akartak borozni. A házból fényesen sikerült, nem tekintve az óriási kárt, mit okozott — pld. két függöny leszakadt, a symnai szőnyeget a kiöntött rummos palack totaliter elrongálta; kétszáz szivar eltűnt, valamint temérdek cseese-beese az asztalokról; egy majolika váza, meg négy pohár és két tal összetörtött; egy ablakot bezúztak stb... De sikerült! és ez a fő.

(Ha Wewrewss papa hallotta volna a távozók megjegyzéseit a lépcsőházban, bizony másként vélekednek.)

Margit nem tudott elaludni. Atyjával való beszélgetése elfeledteté álmát és fáradtságát.

Az apa jelentős mosolylyal hajolt leányához.

— Nos?

— Meg van! suttagó a hölgy.

— Megesipted? Ez derék! — adta beleejegyzését Wewrewss papa. — Nyilatkozott?

— Még nem. De oly feltűnő volt, hogy mindenki engem nézett. Csak láttad volna

lői lehessünk, de tudunk róla annyit, hogy kora fiatalságától megtanult dolgozni, hogy munkásságának is legfőbbképpen a demokratikus szellem dialának köszönheti azt, hogy mai díszes állását elfoglalja, hát akkor joggal feltesszük róla, hogy ő az ilyen ízetlenségekben megnyilatkozó eszű mászást sem nem kívánja, sem nem szereti.

És akkor mire való az a minden áron való méltóságos. Ha a képviselőházban a minisztert miniszter urnak, a ház elnökét elnök urnak, a képviselőket képviselő urnak titulálják, hát a főispánnak is elég lenne a megurazás.

Mire való ez az indokolatlan szóés tinta pazarolás.

Hanem hát ez már nálunk szokás És itt nem akarunk pártkérdést csinálni, mikor a kormánypárt organumának ez irányban való helytelen szokásairól megemlékezünk. E lap hasábjain gyakorta találkozunk a megméltóságos rossz szokásával. Pedig a közvélemény organumainak, a mint a hírlapok általán szeretik magukat nevezni, s hisszük, hogy t. lapársunk a kormánypárt organuma is áspirál arra, hogy annak tartassék, egy kissé több önértet, egy kissé több férfiaságot kell az ilyen dolgokban tanusítaniok.

Utóvégre is nem arról a szóés téntapazarlásról beszélünk, mely a czimezgetésekben kárba vesz, mert elismerjük, erre kár lenne még több szót és téntát pazarolnunk, hanem az ebben megnyilatkozó servilismusról.

De hát ebben hibás a társadalom

is. Szörnyen szeretjük a demokratát játszani fölfelé, s nem ritkán tapasztalni, hogy épen az az ember, ki menydörög a czimezgetések ellen, magát demokratának valja minden ízében, cselekedni épen ellenkezőleg cselekszik, a mikor magát fizetett cselédei által megnagyságotatja, holott e titulus, ha már titulusokról beszélünk, neki egyáltalán nem dukál.

Ne csak szavakban, de cselekedeteinkben is legyünk uraim. demokraták.

Schmausz Endréné.

Nemesak az egész vármegye, de messze távolról is mindazok, kik e bár nem váratlanul bekövetkezett gyászestéről értesültek, részvétellel tekintenek a megye alispánjának közti színtelenben részesülő, fájdalomtól megtört alakjára, ki ma szeretett hitvesét, gyermekeinek jóságos anyját kíséri az oly korán megnyitott sírgödör felé.

És a megnyitott sírgödörnél gyászba borultán áll közéletünknek egy másik érdemében gazdag alakja is, az oly korán elhunytak édes atyja.

Hu törekvés lenne a mi részünkről vigasztaló szavakkal csillapítani akarni azt a fájdalmat, a mely csillapíthatatlan, enyhíteni akarni a szívnek enyhíthetetlen keservét.

Isten, a kinek végzései kiszámíthatlanok, adja meg a mélyen sújtottaknak az Ő megváltozhatatlan akaratában való megnyugodást.

Mi a magunk részéről le tesszük az oly korán elköltözöttnek sírjára az emlékezés koszorúját, s gyászoljuk benne a feleség és anya valóságos ideálját.

Ő a ki hivatalt volt volna előkelő társadalmi állása, magas műveltsége folytán a társadalomban a vezető szerepét játszani, megelégedett mindenkor, ha munkában elfáradt férjének egy derűs órát szerezhetett, ha az imádásig szeretett gyermekeit örülni, vidadni láthata.

Egész lénye egész élete férjéé és gyermekeié volt, s épen azért gyászolja őt férjének és gyermekeinek kívül mindenki, a ki csak róla valaha hallott.

A sírja mellett élete boldogságát sirató férjének és a reményei elhulltán kesergő apának szolgáljon az a részvét, melylyel a nagy közönség az ő szeretett halottjukat végső útján kíséri bizonyítékul arra, hogy e vármegye területén nincs senki, ki személyeik iránt ne a legőszintébb tisztelettel viseltetnek, s hogy azok is, kik a politikai harcok hevében velük szemben egykor-máskor ellenfélként állanak, nem mulasztják el soha a tisztelet adójának lerovását, ha erre, bár ezuttal nagyon szomorú, alkalom kínálkozik.

A családi gyászjelentés szövege szerint a következő:

Schmausz Endre Bács-Bodrogh vármegye alispánja a maga és gyermekei Dezső és Margitka, valamint az alulírt rokonság nevében is fájdalomtól megtört szívvel tudatja, hogy hön szeretett felesége Schmausz Endréné szül. Czirfusz Margit folyó évi július hó 26-án reggeli 3/4 órákor, hosszas szenvedés és a halottak szentségével való ellátás után, 29 éves korában, boldog házasságának 10-ik évében, jobblétre szenderült. Az elhunyt lelkiüdvéért az engesztelő szentmise-áldozat pénteken, folyó hó 27-én reggeli 8 órákor fog a helybeli róm. kath. templomban az Urnak bemutatni és a beszentelés ugyancsak folyó hó 27-én délelőtt 10 órákor a vármegyei székházban levő lakáson eszközöltetni: porhüvelyé pedig Apatinban a kálvária kápolnából ugyanazon napon délután 6 1/2 órákor fog az apatini felső sírkertben levő családi sírboltba örök nyugalomra helyeztetni. Zomborban, 1894. évi július hó 26-án. Áldás a drága halott poraira! Czirfusz Ferenc, édes atyja. Özv. Schmausz Lujza férj. Turkovits Zsigmond Schmausz Sándor, özv. Schmausz Antalné szül. Wundszám Cornélia, Turkovits Zsigmond, sógorai illetve sógoróni.

A megboldogult földi maradványainak beszentelése ma d. e. 10 órákor történt a

a Szerény lányok irigy pillantását! — Mindegy mellettem volt Pista.

— Pista? eja, már ennyire vagyunk! monda jókedvű szemrehányással a jó papa.

— Ennyire: szégyenlősködött a hajdon, mintha 5 évvel megifjodott volna: aztán hirtelen, a veleszületett kárörvendő raffineriával folytatá: — Egészen oda volt szégyény; arca sápadtabb mint rendesen, némileg szótlan is volt, s folyton nézett, minden kis ránczon talált valami megjegyezni valót... Igaz, a szegfű! majd elfeledtem.

— Nos?

— A piros szegfű szemet szurt neki. „Gytha nagysám már piros szegfűvel?” kérde nyomatékosan tőlem s én hidegen csak annyit mondtam: „igenis!”

Sok sok apróságot közölt még azután atyjával. A többi vendégekről szó sem volt, mintha csak azok ott sem lettek volna. Még Somordy sem jött szóbeszédbe, pedig az ugyancsak lábatlankodott s hetvenkedett, a mi különben is egyik legujabb szokása, mióta az a nagy port felvert párbaja által oly híressé és ünnepeltté lett.

Miután a témát meglehetősen kimerítették, Wewrewss papa megfogalmazta agyá-

ban az ítéletet, jobban mondvá: utasítást — azután következőkben adott velősen kifejezést gondolatainak:

— Most, hogy bizonyos vagy abban, hogy szeret, azon kell lenned, minél hidegebb és tartózkodóbb viselkedésed által, hogy ő küzdjön; mert: amely férfi nem küzd, az nem törekszik; aki pedig nem törekszik, annak nem kellesz. A férfiak a kivált leányt nem fogadják el, mert a lelkük fásult és kitanult — olyannak pedig csak az kell, ami bajosan érhető el: vagy semmi.

Wewrewss papa nagyot lélezett, mikor eme pszichológiai csavarodott mondatvezetéstől (mely mindenben mottóját, életigazságát képező) valahogyan kivergődött. Homlokon csókolta tehát leányát s elment aludni.

Gytha urhölgy híven teljesíté eme programszerű vőlegényfogás, de — sajnos! — a balvégzett mást határozott s mire lezajlottak a farsangi napok s a május is közeledett ibolya-illatával: a szegény legény ülve maradt.

Ne haragudjék hön szeretett olvasóm, ha a szívek és érzelmeinek ily labirynthjén vezetem keresztül-kasul: de isten látja lelke-

met: nem nagyitok (sőt inkább kicsinyítek) mert valóban ez a mai életprogramm.

Soká lehetne ezt még buzni, felemlíteném még három vagy négy küzdelmét a derék, mintául vett családnak: de néhány szóval még csak azt említem, hogy hiába volt minden fogat-tartás, hiába a paholybérlet, két házibál meg egy farsangon keresztül huszonegy mulatságnak végigtárczolása Gytha urhölgy részéről — végül kénytelen volt Somordy urhoz menni, ha nem akarja, hogy világytűlölővé legyen hivatásszerűleg.

Igy esett meg ez a história, mely — ha nem is volt tulságosan kacagató (habár két kézzel kaptam, azután, ismerve a mélyen tisztelt tudákos közönséget) — mely igaz volt azonban és lesz, amíg élni fog az a nevezetes faj, melyet én egész szerényen „nagyfejűek”-nek kereszteltem el, mivel pályájuk kezdetén azt hiszik magukról, hogy ők a létnek középpontja, de kssőbb alábukván, belékapaszkodnak a legelső szalmaszába.

Somordyné és férje boldogak s ha meg nem halnak, örökké fognak élni.

Ezzel a skizzet befejeztem s most nézzünk más után.

vármegye palotájában. — A város és a közel vidék színe-java ott volt, hogy a kegyelet adóját lerója az elköltözött iránt. A temetési szertartást Fejér Gyula apát-plébános vegezte fényes segédlettel.

A holtestet d. u. 1 $\frac{1}{2}$ órákor díszes hatlovas kocsin Apatinba szállították, hol a kalvária kápolnában helyezték ravatatra. Fél hétkor azután megindult az oly korán kiszervezett utolsó útja felé, amidőn őt a családi sirboltban az örök nyugalom helyére tették. A temetésre Zomborból harmincnél több fogat és bérkocsi ment ki.

Hirek.

— **Igazságügyi kinevezések.** A király az igazságügyminiszter előterjesztése folytán dr. Patai Szubotich Gyula szabadkai járásbíróági albirót a szabadkai, Hetesy Kálmán palánkai járásbíróági albirót az ó-becsei járásbíróshoz járásbírákká és Laczy József zombori törvényszéki jegyzőt a mezőcsáthi járásbíróshoz albirává nevezte ki.

Papi beiktatás. Fényes ünnepélytel ment végbe e hó 24-én, Szászmann Károly bajsai plébános installatója. Reggeli 9 órákor Istentisztelet kezdte meg az ünnepélyt, mely alatt szép szonoklat kíséretében vezette a beiktatási szertartást Kustár Lajos csanádi plébános. Az érseki bravét Schadt Ignacz moraviczki adminisztrátor olvasta föl, a templom kulcsait pedig Vojnich Simon úr a Vojnich család seniora nyújtotta át. Szászmann Károly új plébános szép beköszöntő beszédet tartott. A templomi szertartás végzetével a meghívottak a plébánián gyűltek egybe, hogy az érden részt vegyenek. Itt jelen voltak a kegyurak majdnem teljes számmal, a helybeli és a vidékről meghívott intelligens elem legnagyobb része; no még mindenek fölött a kerületi papság teljes számban. Sikertől tosztkóbl nem volt hiány. Elsőnek fölállott Szászmann Károly plébános, ki a pápa apostoli királya az érsekre és a kegyurakra emelte poharát. Azután Palásty Endre esperes úr Bobics Károly topolyai, Kustár Lajos csanádi plébánosok, Vojnich József, Vojnich Moricz s több mások tosztkóztak.

— **A zombori kaszinó-egylet pécsi vendégei.** Holnap délben érkeznek meg Pécsről a zombori kaszinó-egylet vendégei gyanánt a pécsi dalárda tagjai, kiknek fogadására egy küldöttség megy ki az állomásra. Délután 5 és 6 óra között a vendégek kirándulást tesznek a csatornai fürdőbe, hol halpaprikás lesz tiszteletükre. Este hangverseny a kaszinó termeiben, melynek főpontja Hoffer Károly saját szerzeményű dala lesz. Másnap ugyancsak Hoffer miséjét adja elő a dalára a róm. kath. templomban. Vasárnap délben bankett a pécsieki tiszteletre s 4 órákor testületileg kísérik ki a vasuti állomásig a tavólei vendégeket.

— **Királysértés.** Zvekan Márton szabadkai lakos s molnár, ki egy kisse felöntött a garatra s a nagy hőségben ilyen illuminált állapotban elkezdett „socialista elveket” hangoztatni, mi közben a királyról is sértőleg nyilatkozott. Zvekant e meggondolatlan tetteért a szabadkai kir. ügyészségnél fejleltették.

— **Halálozás.** Idősb Szerdahelyi János Bács-Bodrogh vármegye törvényhatósági bizottsági tagja, Ó-Kanizsa város községi és egyházközségi bizottságának tagja I. hó 25-én életének 79. évében Ó-Kanizsán elhunyt.

— **A Sekingeni trombitás Topolyán.** A topolyai tűzoltói zenekarnak egy dalias termetű trombitása volt, ki személyes kiválóságán kívül hangszerén való bűbajos játékával mozgásba hozta a helybeli leányok szívét. Andalító danáival azonban legjobban a 15 éves szép Hollovits Katiczát, Hollovits Antal tekintélyes gazdaember nevelő leányát bűvölte el. A leányka nagyon szeretett azon tánchelyekre menni, a hol a szép trombitás futja ezüstcsengésű hangszerével a láb alá valókát. A trombitás is észrevette Katicza tengeremléységű pillantásait, — s szívóci egyzerre csak találkoztak. — A trombitás végre

neki bátorodam s mint kérő ment Hollovits elé. A gazduram azonban zord tekintettel fogadta a vakmerő zenészt a kinek, minthogy bűvös hangszerén kívül egyéb javakat nem mutathat fel, — az ajtót mutató. — Amor könyvében azonban másképen vala megírva. A hős trombitás a hűstőt éj homályában megszokotte érte epekedő Juliját minden apai áldás nélkül s most már valamilyen rejtegethet boldogan turbékol a szerelmes pár.

— **Kilenczszaz frt ösztöndíj külföldi tanulmányutra.** A kereskedelemügyi miniszter ut a szegedi kereskedelmi és iparkamarához intézett leiratával pályázatra hívja föl az érdekelteket „a Pesti magyar kereskedelmi és iparbank” ösztöndíjára a következőkben: A folyó évre esedékes 900 frtos ösztöndíjat az alapító oklevelre való tekintettel a miniszter ut oly ifjak részére tűzi ki, a kik valamely hazai iparos iskolát kiváló sikerrel végeztek, ami végbizonyítvánnyal igazolandó. A folyamodványok, Lukács Bela kereskedelemügyi miniszter urhoz czímezve, a szegedi kereskedelmi és iparkamaránál nyújtandók be f. 1894. évi augusztus hó 31-ig. A tanulmányut tartama 6 hónapban van megállapítva és az ösztöndíjas a kitűzött kérdésre vonatkozó tanulmánya eredményéről jelentést tartozik tenni a kereskedelemügyi miniszternek.

— **Hymen.** Máté Albert, pénzügyigazgatósági tisztviselő eljegyezte Valentiny Laura kisasszonyt.

— **Égő tűnemény.** Ó-Kanizsán a napokban a keleti égen két bolygó-essillag volt látható. Éjféli utáni 2 óra tájon a Riegel és Achmar körül a pályájukon egyidejűleg párhuzamosan haladó Jupiter és Vénus egymásra merőleges irányban tüntek föl s mintegy 40^{ny}-nyi szög tájban egymáshoz mindinkább közeledve a déli égre emelkedtek, ahol Jupiter hajnali 4 óra 20 percig, Vénus pedig 5 óráig szabad szemmel is kivehetőek valának.

— **Arena.** Tautz Péter arenájában megkezdődtek a birkozások. Elsőnek egy hentes segéd, másodíknak egy kefekötő segéd ett szabályszerűen a földhöz teremtve, ma pedig e sors vár egy földművesre. De mind ez úgy látszik nem riasztja vissza Csermák József zongorahangolót, hogy szombaton meg ne kísértse szabályszerűen földhöz teremteni Petrov Iván athlétát, hogy ezután a dolog esetleg éppen megfordítva történik, arról Csermákot bizony nem illetheti majd szemrehányás. Csermák egyébként ha sikertülend neki nem díjrt, hanem csak úgy becsületből fogja földhöz teremteni az athlétát.

— **Tanitók nagygyűlése.** A „Magyarországi Tanitók Országos Bizottsága” Debreczen város hatóságának s az orsz. tanzerkiállítás rendező bizottságának meghívása folytán idei nagygyűlését Debreczenben, a város háza dísztermében fogja megtartani; melyre egy az orsz. bizottság tagjait, mint a tanítóegyesületek (testületek) képviselőit, nemkülönben a tanferfiakat és tanügybarátokat is tisztelettel meghívja a rendezőség. A gyűlés időrendje a következő: 1. Augusztus 20-án, délután 5 órákor előértekezlet. 2. Augusztus 21-én, reggel 8 órákor nagygyűlés.

— **Anna-bál Pöstyénben.** Pöstyénben nagy előkészületek történek az Anna-bálra, mely vasárnap, július hó 29-án fog megtartani. A vigalmi bizottság a bál előtt két műkedvelőt előadásról gondoskodott, mely annál érdekesebbnek mutatkozik, mivel a fürdővendégek legjava s nevezetesen a szép nem legszebbjei fognak benne résztvenni. A fürdő egyébiránt annyira felt, mint még soha nem volt, lakást előzetes megrendelés nélkül a szó szoros értelmében nem lehet kapni. Ma ismét a trenségi katona-zenekar játszik a gyógyteremben, mely általános nagy megelégedésére szolgál az üdülő vendégeknek.

— **Tűz a vidéken.** Ó-Becseről írják lapunknak, hogy e héten már kétszer volt nagyobb tűz a városban s azt hiszik, hogy mindakettőt gyújtogatók csinálták. A második tüzesetnek hat ház és több melléképület esett áldozatul.

— **Táncmulatság.** Az Ó-Kanizsai „Casino” saját könyvtára javára nyári táncmulatságot rendezett folyó hó 22-én a népkertben. A kedélyes mulatság, melyen a szép nemhez tartozók közül részt vettek: Fehér Juliska és Mariska, Grasselly Margitka (Szeged), Göröncsré Giza (Kis-Hegyes), Jakkel Vilma, Kis Irenke és Aranka, Kovács Ima, Névény Pepike (Duna-Földvár), Székhegyi Erzsike (Győr), Vajda Leona (Szeged) stb. urhölgyek és Dukay Istvánné, Derszib Béláné (Turócz-Szt-Márton), özv. Jakkelné, Kiss Antalné, Kráhl Lajosné, Kráhl Zsigáné, özv. Kovácsné, Popovits Györgyné, dr. Schuller Gáborné, Tóth Kálmáné stb. urnök, — dé-utáni 3 órától éjfélig tartott. Esti 9 órákor sikerült tűzijáték szórakoztatta a nagy-számú közönséget. A tetemes kiadást igénybe vett mulatság 30 frt tiszta jövedelmet hozott a könyvtár javára.

— **Évzáró viasgálatok.** Az adai m. kir. földműves iskola évzáró viasgálati folyó évi augusztus hó 15-én tartanak meg.

* **Lapunk mai számához** csatoltuk az „Első szegedi cs. és kir. szab. műtrágya-gyár részvénytársaság” árjegyzékét a folyó évre. Műtrágya nélkül ma már gazdaságot űzni nem lehet s így hisszük, hogy gazdáink szívesen veszik az árjegyzéket, mely egyébként is fölvilágosítást nyújt a műtrágya használatára nézve.

CSARNOK.

Úti-tárczák.

— Irja: **TAMBURÁS.** —

Tekintetes szerkesztő ur!

Ön volt oly kegyes, hogy előlegezett nekem erdélyi utazásom czéljára 30 forintot; én ezek ellenében köteleztem magamat, ugyanannyi értékű uti-tárczát b. lapja számára szállítani. Az eddig szerzett tapasztalatok után, ha minden számban közlök egy tárczát, talán sikerül e nagy összeget a millenium megnyitásáig nagyrésztben ledolgoznom, amikor megkezdhetem szenzációs történelmi — alkalmi — regényemet ugyan e helyen a nyilvánosság fehér abroszra teríteni. — Addig is iparkodni fogok a főváros ismertebb kritikusaival szorosabb barátságba lépni; egyikkel már sikerült két állomáson együtt utaznom; igen jámber kinézésű uri ember, kiről a legjobbat kell feltételezmem; nem goromba és minden állomáson megiszik 2 pohár friss vizet; mely czélobl én vállalkoztam őt minden állomáson fölkelteni; alvásban közben pedig a legyeket hajtottam róla; azt hiszem ez az ur már le van kenyerezve.

Egyébiránt van szerencsém b. tudomására hozni, hogy az uti költség végső föszlányainak száma fordított arányban áll az ön iránt táplált nagyabecsülésém mértékével és egy viszonylik lábbelim további tartatatlanságához, valamint az én előlegreményem a Hieronymi erdélyi fogadtatásához.

Sajnos, hogy kalendáriumot nem hoztam magammal s így naplószerű tárczámat nem tudom keltezni, a mi a hitelesség valószínűsítését eredményezhetné; még csak menetrendem sincsen — fentsejthető okból.

Am, nem teszem próbára tovább türelmét; ime a tárcza; ha jónak látja, tessék az időt és helyneveket mindenütt menetrend szerint megállapítani és kitenni.

Készülődés az utra és indulás.

Elutazásom előtt 3 nappal kiadtam cseledeimnek a parancsot (a szedő itt ne meszkedjék semmiféle megjegyzéseket közzé) hogy minden az utazáshoz szükséges holmimat csomagolják össze. Daczára az aránylag rövid időköznek szolgálati sze-

mélyzetem dicséretes ügyességgel előkészítetek mindent, a mi az elutazáshoz szükséges volt. Harmadnap csinos kis kézi táskával kezemben, melyben podgyászom volt, ruganyos léptekkel siettem ki az indóházhoz. A vonat pontban berobogott, pontban kirobogott, fűtült, prüszkölt, hol megállt, hol elindult, — őrházaknál csak egy-két percig állt — s én elmerengve a róna aranykalászaín és a polgári házasság dicső sorsán — möhön szívtam a szabad természet üde levegőjét: a nap vesztüül süttött s a légáramlat, mely a nyitott ablakon betódult vastagon hordta be a mozdony bűvös füstjét — melynél türehetlenebbek csak a minden illemt nélkülvő legyek voltak.

Kaland.

Nagyobb állomáshoz értünk — hol 7 percig állt a vonat. A sors, avagy a konduktor szánt-e meg elhagyott magányomban, tény az, hogy itt utitársaim akadtak. Intelligens család vonult be kupémba; egy mama néhány fiucska, néhány lányka, egy dada és egy füstös orrü kis kutya. Bejövet illedelmesen köszöntek és helyet foglaltak; a csomagokat szépen elhelyeztük, én is segítettem — a polczokra. A lányok egyike ugy 15—20 éves körüli baktisch lehetett; szemült velem; csinos lányka, valami regényféle volt a kezében és ugylátszott, hogy a család apróbb tagjaival nem törődik. A dada mellém került a picikével karján és a Tuczival ölében; Tuczit minden mozdulatomat megfigyelte, és gyakran vicsozította rám fogait. Ők egymásközt gyakrabban beszélgettek, én meg némán szemléltem őket; pedig szerettem volna azzal az én vízávimmal beszélgetésbe eredni. Gondolkoztam sokáig, míg alkalmas témára akadtam.

„Kutya meleg van, kérem!” mondam én. Jesszus, de mennyire! felelé a dada. — (Folyt. köv.)

HIRDETÉSEK.

7346. sz.
tívkvi 1894.

Árverési hirdetményi kivonat.

A zombori kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Tetkovits Sztipán, Antal, Márkó és Jerkó szónai lakosoknak vagyonközösség megszüntetése iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék az apatini kir. járásbírósg területén levő, Szóna község határában fekvő, a szónai 188. sztkjvből lejegyzés folytán a szónai 1716. sztkjvbe átvett és ott Tetkovits Jerkó nevén álló 207. hrzi 191. ö. l. számu ház beltelek és kertre nézve 1100 forintban emezel megállapított kikáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1894. évi július hó 30. napján déli-éltől 10 órákor Szóna község házájánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozik, tartoznak az ingatlan becsarának 10 százalékat, vagyis 110 forint készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt m. kir. igazságügyminiszeri rendelet. 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban, a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. L. X. t. cz. 170. §-a értelmében, a bánátpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Zomborban, a kir. törvényszék, mint tívkvi hatóság 1894. június hó 18-án.

Sztokjovits bíró helyett:
Hettesheimer,
kir. tvszéki bíró.

NEUMAN TESTVÉREK

aradi szeszgyári hizláló istállóiból
légenszáritott
természetes istálló-trágya
(magyar guano)

darabokban, zuzott, avagy örölt állapotban. A legrégibb és legbiztosabb hatású trágya-anyag. Beltartalomra nézve kezesség elvállalása mellett minden mennyiségben kapható

NEUMAN TESTVÉREK

ezégnél

szesz- és sajtolt élesztő-gyárak, szeszfnomító és gőzmalom
ARADON.

Megbízásokat elfogad a „Magyar Mezőgazdák Szövetkezete” is Budapesten.
Alkotmány-utca 31. szám.

Házeladás.

Egy ujonnan renovált ház, mely egyszersmint vendégfogadó, Bogojeván a gombosi uton szabadkézből eladó.

Bővebbet a tulajdonosnál

Klein Ferencznél
Bogojeván.

1—2

Winterberg-intézete

Bécs Währing Cotagge-Anlagen. Nagy lánynevelde comforttal berendezve. Szép tanuló-, háló- és társalgó-termek. — Pompás kert stb. — Egészséges fekvése.

Államilag elismert bizonyítványok
Tulajdonosa

Winterberg Mária urnő
Coblentzből a Rajna mellett.

Világárucczikk. — Minden országban fényesen bevezetve.

KALODONT

Sarg-féle
Elismert nélkülözhetlen
fogtisztító szer

(Egészségügyi hatóság által megvizsgálva.)

Igen alkalmas utazásnál. Zamatos üdítő. Mindenütt kapható.

Hogy egészségünkre és jólétünkre nézve a jó emésztés a legfontosabb, azt mindenki tudja, de nagyon kevésbé vannak figyelemmel arra, hogy a legelső feltételei ennek, a jó és egészséges fogak. A régi példabeszédet „csak ha jól rágsz, emészthetsz jól” nem lehet eléggé ismételni.

Thomas E. M. csász. titkár, udvari fogorvos Bécsben, dr. Kock tanár és más tudós auktoritások, végre dr. W. D. Müller tanár a fogorvosi egyetemen Berlinben kiadott művében „A szájüreg mikroorganizmusa” Lipse 1892. meggyőzőleg kimutatták, hogy a nedvesmeleg szájüregben folytonosan, hitetlen mennyiségben képződnek méregtartalmú anyagok és hogy az azokból keletkező, sokszor igen veszélyes betegségek, csakis a szájak rendszeres és lelkiismeretes tisztítása által kerülhető el. A belső összeköttetés „elrontott száj” és „elrontott gyomor” között még csak ezen tüzetes vizsgálások után állapított meg.

Csupán csak víz, nem távolíthatja el ezen méregtartalmú anyagokat. Ez csak is egy antiszeptikus hatású, gondosan készített, fogtisztító-szer által, mely reggel és este használandó, érhető el, mint a milyen a „Sarg-féle Kalodont” melynek egyre növekvő, most már milliókra menő használata a legjobban bizonyítja annak értékét.

Rousseau mondá: „Egy asszony szép fogakkal nem lehet csunya!” De nemcsak a szépsége egy nevető szájnak érhető el a fogak ilyen ápolásánál, biztosítja magunknak, a mi sokkal fontosabb, az egészséget és jólétet egész késő öregségig.

Elismerése a mondottaknak és megrendelések a legfelsőbb körökből, minden darabhoz mellékelve vannak:

Vigyázzunk a csomagolásnál, egyforma csalásra számított értéktelen utazatoktól.